

Susunca Yar

– GürhanGürses · 21 Temmuz 2017

Bir gün ona hitaben şöyle bir şey yazdım.

O sus'uyordu bana.

Ben su'suyordum ona.

Mesele olarak görmüyordum bu susuşu.

Vuslata vesile olarak görüyordum.

Bu dakikadan sonra konuşursa bana yazık etmiş olacak sahiden.

Çünkü ben hep ona göre ayarlıyorum kendimi.

O susunca sus'tan bir dünya hayal ediyorum.

Ve onu susarak seviyorum.

Aşırıya kaçarak...

Abartarak...

.....

- Susuşuna hastayım.

-?

- Milyon mana yüklüyorum susuşuna, ondan.

-?

- Anlamak istediğim gibi anlıyorum seni o zaman, işime geldiği gibi.

-???

- Yanlış da anlasam bana doğru geliyor inan.

- ?

- Bir güzel susuyorsun ki dünyanın en tatlı melodisi gibi geliyor susuşun kulağıma.

- ?

- Sen sus, ben okurum gözlerinden aklından geçeni. Anlarım kalbine doğanı. Artık öyle bir hale geldim ki ben, benlikten çıktım, senliğe geçtim. İflah olmaz bir sen hastalığına duçar oldum, ıslah olmaz bir suça aşına oldum.

- ?

- Soru işaretlerin o kadar sorgulayıcı geliyor ki, o kadar geveze... Yani konuşsan emin ol bundan daha fazlasını anlatamazdın diye düşünüyorum. Aramamanı beklediğinde seni aramamam, beni görmek istediğinde görememen... İçindeki beni o kadar törpülüyor ki bıçak sırtı gibi oluyor. Bir yanın mavilik diğer yanın karanlık...

- ??

- Kalkıp da konuşmanın bir manası yok. Zahmete girme! Suskunluğuna alıştım konuşmanı yadırgayabilirim. Aşık Veysel de gözlerinin ameliyatla açılma ihtimaline karşı 'Bırakın böyle kalsın ben kendi karanlığında bir dünya kurdum. Bunun yıkılmasına müsaade etmem.' demiştir. Ve bilmediğim bir

dünyanın aydınlığı bildiğim bir dünyanın karanlığından daha iyi değil.

- ?

- Sen susuyorsun ama gözlerin konuşuyor, ellerin, dudakların... Her bir uzvunu daha iyi biliyorum böylece. Gözlerin roman yazıyor, ellerin destan yaratıyor, dudakların ise yeni bir dünya kuruyor bana. Şimdi kalkıp da senli hangi güzelliğe takılıp kalayım. Gözlerine mi, ellerine mi, dudaklarına mı?

-?

- Beni kaybetmek o kadar kolay ki! Sevme yeter ya da bunu hissettir. Bünyem sevmeye sevmeye öyle bir kıvama gelmiş ki sevmeyene karşı alerjik bir tepki yaratıyor. Sen sus bana. Bazı şeyler susarak daha iyi ifade edilir. Kalp daha da dolar aşkla, göz daha da iştihakla bakar, kollar daha da şefkatle sarılır. Düşünsene bana konuşmuyorsun ama kalabalığım oluyorsun. Damlasın bana ama ben senin suskunluğundan bir okyanus çıkarıyorum. Belki de bir çakıl taşısın bana ama ben senin bana lal oluşundan büyük bir kaya kütleli anlıyorum. Yani benim güzel sevdam seni mübalağalı bir şekilde tasavvur ediyorum. Hayalime sığmıyorsun bu yüzden. Kocaman bir öpücük oluyorsun, sımsıkı bir sarılmak, derin bir bakmak...

- ?

- Sen susunca bana daha muhteşem görünüyorsun. Bir dağın zirvesi oluyor güzelliğin. Büyüdükçe büyüyor gözlerin ve arttıkça artıyor karalığı gözlerinin. Ya kirpiklerin, sanki karşımda bin kişilik bir ordu var da mızraklarını bana doğrultmuş gibi geliyor. Saçının her bir teli sanki senin aşkına mahkum olan bir aşığın darağacı gibi geliyor bana. Canım salınıyor saçının tellerinde. Ellerin ise beni sensizlik cehenneminden çekip alıyor, tutup o eli öpüyorum durmadan. Ya kolların! Bu dünyada beni sarıp sarmalayan en güzel kollar oluyor.

-?

- Suskunlar ülkesinde konuşan olmak ciddi bir kusurdur sevdiğim. Seni bu aptalca cesareti göstererek konuşarak seviyorum.

O kulaklarımı sağır edercesine sus'uyordu bana.

Ben ise ona olan aşkımdan dolayı çöl olmuş dudaklarımla su'suyordum.

Hani şöyle bir dudağımı dayayıp da içebilseydim güzelliğinden; çölün nasıl da yeşile büründüğünü görecekti cümle alem.